

Finy Alexandra

Kilincs

„egy nő átlag 12,5 gyereket tud szülni”

Tudod, a rendelésen van egy ajtó egy hosszú repedéssel.
És egy kilincs, amiben laza a felső csavar, ott szoktam várni.
Néha elképzelem akkor is, amikor máshol vagyok.
Beszélnek, és én csak látom,
ahogy a kilincs nőni kezd, majd zsugorodik.

A következőt, aki rákérdez, hogy mikorra tervezem
a gyereket, lehet, hogy megütöm. Néha elképzelem,
milyen lenne, ha lefejelném a fontoskodó szomszéd nénit,
de csak próbálok fókuszálni a májfoltra a kezén,
és elképzelem, ahogy átváltozik térképpé a folt.

Mintha lehetne kontrollálni, tervezni.
Már magamat is nehezen, nemhogy a jövőt.
Nem, most nem tudok nem rágörcsölni.
Nem, ma nem érdekel, hogy Marika néni haldoklik,
és hányan hányféleképpen éheznek a Föld különböző pontjain.

Végighallgattam, hogy a kozmetikusomat a férjével
tényleg összehozta a lombik, hogy együtt végigcsinálták,
és már a harmadikat várja spontán, de én meg ma épp leszarom.
Tudom, hogy a másoknak meg ráment a házassága.
De engem akkor is az enyém érdekel, hogy velünk mi lesz.

És kiborít, hogy kerülöm a frissen szült barátnőmet.
Tudom, szarfejség. De nem tudtam elmondani, hogy a boltban
pánikoltam a babaajándékok között, ezért csak most jöttem.
Jó lenne együtt berúgni és sírni a mosdóban ölelkezve,
ahogy szakítások és bukott vizsgák után régen.

Csak a kilincs van, és most már egy szempár, egy anya
aki a másodikat szeretné, nem adja fel, pedig két vetélése is volt
a szülés óta. Kétszer ült ott a mütő fehér ajtaját bámulva.
Úgy beszélt róluk: vendégbabák. Ő is a kilincseket szokta nézni.
Ahogy a kilincs nőni kezd, majd zsugorodik.

Lotilko

*„Látta Lotilko, hogy senkitől sem várhat segítséget,
csak saját maga segíthet magán.”*

270 darabos volt az alapkészlet,
de már csak 206 van belőle.
Időközben 64 beolvadt vagy összeolvadt,
2 darabot pedig miszlikesre törtem.
Csontról csontra építem össze mindig.
Kézikönyvet sosem kaptam;
így történhetett meg, hogy 12 éve
hat ujjat építettem a bal kézfejemre,
és 10 éve egy félresikerült buli után
a csigolyákat egyszerűen kifelejtettem.

9 évnyi elszánt kísérletezés után kiderült,
hogy szárnyat mégse lehet építeni.
Nem lesz mozdítható, csak bután csüng
és nehezíti a mozgást meg az öltözködést.
Növeszteni kell.
Csak üreges csontokkal működik,
és nem szabad kifelejteni a mellcsontnyúlványokat,
hogy fokozottan védve legyenek a belső szervek.
Erre ráment még 3 évem.

Most már sikerül szárnyat is.
Mégis 8 alkalommal elvesztettem őket.
Legtöbbször a munkahelyeimen
vagy zajos családi ebédeken.
Egyszer pedig egy barátomnál maradt,
a kanapé és a fikusz közé esve.
Hatszor ellopták őket:
ebből háromszor letépték,
és én csak pislogva álltam.
Kétszer elkezdetem legalább szaladni,
de végül utolértek,
a tollpihék táncoltak a hópelyhekkal,
majd nyammogva elnyelte őket a sár és az aszfalt.